

Sygn. akt: III U 771/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2014r. w O.

sprawy z odwołania W. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 01.08.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

W dniu 23.06.2014r. W. G. złożył w Oddziale ZUS w P., wniosek o ustalenie uprawnień do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Po rozpoznaniu tego wniosku decyzją z dnia 01.08.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił W. G. prawa do tego świadczenia uznając, iż nie udowodnił on wymaganego 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W. G. decyzję powyższą zaskarżył, wnosząc od niej odwołanie. w uzasadnieniu odwołania wskazał, że prace w szczególnych warunkach wykonywał w (...) Zakład (...) w O. P. Terenowa w B., gdzie wykonywał prace mechanika w kanałach remontowych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że W. G. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nie udokumentował wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. ZUS uznał, że odwołujący udowodnił okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 2 miesięcy

i 9 dni, zamiast wymaganych 15 lat. ZUS nie uznał bowiem jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) Zakład (...) w O. P. Terenowa w B. od dnia 01.09.1972r. do dnia 31.08.1976r., ponieważ odwołujący nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie W. G. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawą do ubiegania się przez odwołującego o prawo do emerytury jest art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, gdyż urodził się on 25.01.1954r. Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 01.01.1949r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zasadniczo okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy (tak: § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r.). Zgodnie jednak z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego możliwe jest wykazywanie okoliczności, od których zależy nabycie uprawnień, w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń wszelkimi dowodami (wyrok SN z dnia 06.09.1995r., II URN 23/95, OSNP 1996/5/77, wyrok SN z dnia 02.02.1996r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239).

Na okoliczność pracy w (...) Zakładzie (...) w O. P. Terenowej w B. odwołujący złożył jedynie ogólne świadectwo pracy, z którego wynika, że w okresie od 1.09.1972r. do 31.08.1976r. był on tam zatrudniony na stanowisku mechanika pojazdów samochodowych.

Zasadniczą kwestią wymagającą przesądzenia w przedmiotowej sprawie było rozstrzygnięcie, czy odwołujący w spornym okresie wykonywał stale i pełnym wymiarze czasu pracy pracę w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

W przedstawionym przez odwołującego świadectwie pracy jego stanowisko pracy w spornym okresie rzeczywiście określone było ogólnie jako stanowisko mechanika pojazdów samochodowych. Podkreślić jednak w tym miejscu należy, że nie każde zatrudnienie na stanowisku mechanika pojazdów uprawnia do uzyskania świadczenia emerytalnego. Praca mechanika uprawnia do wcześniejszej emerytury, wyłącznie wtedy, gdy jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w kanałach remontowych (vide załącznik A dział XIV poz. 16 cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r.). Wskazać też należy, że dla oceny, czy odwołujący pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzanej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na

uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia. Takie stanowisko wielokrotnie zajmował także Sąd Najwyższy (vide np. wyroki Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75; z 6 grudnia 2007r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z 4 października 2007r., I UK 111/07; z 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z 14 września 2007r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325). Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał też, że prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (vide np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, LEX nr: 950426; z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, poz. 81).

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, że analiza materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznań świadków nie wykazała, aby prace mechanika odwołujący w spornym okresie wykonywał wyłącznie w kanałach remontowych.

Odwołujący przesłuchany w charakterze strony próbował wykazywać, że w spornym okresie wykonywał pracę wyłącznie w kanałach, jednakże jego zeznań w tym zakresie nie potwierdzili przesłuchani w sprawie świadkowie.

Z zeznań świadków J. D., B. J. i T. K., którzy pracowali razem z odwołującym w spornym okresie wynika, że odwołujący pracę mechanika wykonywał w kanałach remontowych, ale również poza kanałami. J. D. podał, że odwołujący naprawiał Stary, J., R., Ż., N.. Robił wszystko, co popsulo się w danym samochodzie. Część prac wykonywał w kanale, część poza kanałem, w warsztacie. Ż. i N. naprawiał głównie poza kanałem w warsztacie. Np. wymontowywał skrzynię biegów w kanale, naprawiał ją poza kanałem, w warsztacie, po czym montował ją znów w kanale. Świadek określił, że około 70 % prac odwołujący wykonywał w kanale, a 30 % poza kanałem remontowym. Podobnej treści zeznania złożył B. J., który podał, że większość napraw była wykonywana w kanale, jednak zdarzały się sytuacje, kiedy np. skrzynię biegów wymontowywało się w kanale, ale naprawiało w warsztacie. Świadek wskazał, że były też naprawy, które wykonywało się pod gołym niebem. Świadek określił, że odwołujący około 6 godzin wykonywał prace w kanałach, a 2 godziny poza kanałami. Podobnie świadek T. K. zeznał, że przez około 3/4 swojego czasu pracy odwołujący wykonywał naprawy pojazdów w kanałach remontowych, a 1/4 poza kanałami. Świadek dodał, że sporadycznie, ale zdarzało się, że naprawę pojazdu trzeba było wykonać nawet w terenie.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerłość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadców są osobami obcymi dla odwołującego. Nie mają żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Ich zeznania wzajemnie się uzupełniają, tworząc logiczną całość. Świadców pracowali razem z odwołującym w spornym okresie, zatem posiadali wiedzę w przedmiocie charakteru jego pracy. Stąd Sąd uznał, że zeznania odwołującego, w których usiłował on wykazać, że pracował wyłącznie w kanałach remontowych, nie zasługiwały na uwzględnienie i były ukierunkowane tylko w celu uzyskania prawa do wnioskowanego świadczenia.

Reasumując powyższe Sąd doszedł do przekonania, że odwołujący nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prac w warunkach szczególnych, wykonywał bowiem zarówno czynności związane z pracą w kanale, jak i nie wymagające pracy w kanałach.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§1 kpc oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS z dnia 01.08.2014r., gdyż jest ona zasadna i odpowiada prawu.